

Slovesnost v spomin 40letnega vladanja Njih Veličanstva cesarja Franca Jožefa I.

(Konec.)

Po končanem govoru zapela je šolska mladež in zbrano ljudstvo cesarsko pesem sè spremljevanjem godbe; pokali pa so tudi možnarji, da je bilo kaj.

Za tem posadili smo v spomin te svečanosti v vže pripravljene jami dve lipi ter pridejali vsakej napis: „Cesarjevo drevo 1848—1888.“

Na to so se izigrala tri sadna drevesa, tudi cesarjeva drevesa imenovana. Vseh trikrat devetdeset številčk se je poprodalo; nekatere pa še po dvakrat, kajti častiti gospodje A. Nagy, župan Mariborski, L. Kofler, veleposestnik tukaj, J. Trampuš, župnik, M. Vodopiuc, trgovec tukaj, i. dr. so kupljene številke dali nazaj, da so se zopet prodale. Posebno le-tem se imamo zahvaliti, da je ostalo čistega doneska imenovanja vredna vsotica, za katero se bo nakupilo knjig za šolarsko knjižnico. Izigrana drevesa pa so dobili: dva šolarja in en viničar.

Sedaj smo hoteli med šolsko mladež razdeliti zemlje, pa blagorodni gospod A. Nagy so nam mignili, da naj peljemo otroke pred njihov hram, ki stoji tik cerkve. To se je takoj zgodilo. Ko smo se pred hišo postavili, prikotala sta dva viničarja iz veže sodček starine, viničarice pa so prinesle tri jerbese jabelk. Vsak otrok dobil je eno zemljo, z jabelki in piti, kolikor mu je koža držala. Sodček dolgo ni hotel vsahniti; še stari goltovi so se dovolj zamočili.

Po tem krepilu stopila je na vzvišeni prostor ena šolarica ter se je dobrotnikom takole zahvalila: „Častiti gospodje in gospe, ljubi stariši in učitelji! — Vi ste nam danes veliko, veliko veselje pripravili. S čem Vam hočemo mi Vaš trud poplačati? Mladi in nezmožni smo še; družega Vam storiti ne moremo, nego da Vam podamo tri rožice v spomin in sicer rožico belo, katera Vas naj spominja na našo nedolžnost, udanost in zvestobo, rožico modro, katera Vas naj spominja na našo pobožnost in ponižnost, in rožico rudečo, katera Vas naj zagotavlja naše ljubezni in trdnega naprejšvetja, da se hočemo vedno po Vaših naukih ravnati. Podamo pa Vam vse tri rožice v šopku, kateri Vas naj spominja na hvaležne učenke in sinove slovenske!“

Tej zahvali sledila je druga, katero je izrekel v imenu šolske mladeži Fran Pevec, učenec II. razreda. Obljubil je vedno se ravnati po slovenskem geslu, ki se glasi: „Vse za vero, dom, cesarja in narod!“ — Za tem so zapeli šolarji pesem „Pobratimija“.

Zadnji je stopil na govorniški oder gosp. Fran Zabavnik, načelnik kraj. šolskega sveta,

da je zaključil oficijelno slovesnost. Govoril pa je tako-le: „Dandanes priznava vže vsak človek veliko važnost šol; vsak vé, da v sedanjem času ne more nikdo brez naobrazbe shajati. Tudi izmed naših faranov je vže večina, hvala Bogu, toliko prebujenih. Žalibože, ni pa nam mogoče storiti za šolo toliko, kolikor duh časa zahteva. Imamo pa blagodušne podpiratelje, ki nam v potrebah pomorejo. To smo danes vsi videli. Le-tem dobrotnikom, kakor tudi vsem prijateljem šole izrekam jaz tukaj v imenu kraj. šol. sveta in učeče se mladine najprisrčnejšo zahvalo ter Vas prosim, farani, zakličimo njim enoglasno: „Bog jih živi in nam ohrani njihovo naklonjenost še mnoga leta!“ Fran Plešán.

Gospodarske stvari.

Peronospora viticula ali „strupena rosa“.

Poleg trtne uši je gotovo najnevarnejša strupena rosa našim goricam. Že lansko leto se je pri nas na spodnjem Štajarskem skoraj po vseh pokrajinah pokazala ter je povzročila, da je bilo lansko vino kislo, dasiravno je bilo vreme sicer ugodno trti. In temu se ni čuditi, kajti že meseca avgusta je jelo listje odpadati in zbog tega ni moglo grozdje prizoreti. Zategadelj vas tukaj opozorjamo, da preti leta bolezen letos znova; že sedaj se nahajajo sivozamazane gljivice na spodnji strani peres; zadnja so že po večih krajih rumena in se začno sušiti. Tedaj je nevarnost velika in treba resno misliti tej bolezni nasprotovati. Zategadelj priporočamo tukaj do sedaj najbolje sredstvo, t. j. bakreni vitrijol in apneno tekočino.

Ta zmes se pa, kakor piše „Kmet.“ takole pripravi: Za vsak hektoliter zmesi, ki jo imamo napraviti, denemo tri kilogr. bakrenega vitrijola v redko tkano cunjico ali vrečico, njo je potreba potem z vrvico zvezati; na to vzamemo čeber ali drugo leseno posodo, v kateri naj bo 50 litrov vode, na robu pa zabit žrebelj, na katerega obesimo za vrvico omenjeno vrečico tako, da bode samo do srede pod vodo. V 12. urah se razstopi ves vitrijol; zato zadoštuje, da opravimo to delo zvečer, da bo vitrijolova razstopljina o pravem času pripravljena. Zmehčajmo $1\frac{1}{4}$ klgr. živega apna ali pa $3\frac{3}{4}$ klgr. enako $2\frac{1}{2}$ litra ugašenega apna v drugih 50 litrih vode. Tako narejeni belež (apneno tekočino) vlijemo skozi sito, le-tó naj bo za spoznanje gostejše od luknjič pri žvepljalnici v vitrijolovo raztopljino; to pa mešamo s palico tako dolgo, dokler postane vsa zmes enakobarvena.

S to tako pripravljeno tekočino se morajo vsaj dvakrat v letu in sicer prvič hitro, ko